

HUNYADI MÁTYÁS MUNKAKÖZÖSSÉGE

Ha nem születtem volna is magyarnak,
E néhez állnék ezennel én.

Mert elhagyott, mert a leelhagyottabb
Minden népek közt a föld kerékén.

4 sz.

1979, július

JELENTÉS

Tavaly október óta olyan sok programunk volt, hogy a jelentés kiadására nem jutott idő. Az események sora a 27-59 sz. csapatok javára rendezett vacsorával kezdődött december 3.-án. Néhány hét alatt sikerült mindent megszervezni, így a vacsora kitűnően sikerült. Az erkölcsi siker mellett az anyagi eredmény is kielégítő volt. Hogy pontosan mennyi maradt, nem is kerdeztük meg, de Szőke László, a csapatok pénztárosa, igen elégedett mosollyal mondott köszönetet hősiyeinknek.

December 9.-én néhányan résztvettünk a montreáli csapatok 25. évfordulójára rendezett Ünnepeken. Vonattal mentünk fel. Az elszállásolásról Lantos Feri bá szervezésében, a helyiek gondoskodtak. Igen jól éreztük magunkat. A hangulat emeléséről Bodnár Gábor U.v. elnökünk gondoskodott. Éjjeli után még káposztalevelet is kerekítettett velünk...

Január a pihenés hónapja volt. Még a száraz fűszálak sem rezzenek a hótakaró alatt.

Bezzeg a február negyedikek összejövetelel megélnékült az élet, pedig a tavasznak még hírmondója sem volt. Ugyanis Kazal Laci és Éva novemberi clevelandi látogatásuk idején, Beodray Ferivel beszélgettek a caerkesz tánc csoportok munkájáról. Ebéd utáni jó hangulatban /vajh mi okozta, Egri Bikavér vagy Badacsonyi Szürkebarát?/, felmerült a clevelandi regős csoport hamiltoni látogatásának a lehetősége.

Szó - szót követett, s január végén azon vettük észre magunkat, hogy egy Cleveland, Buffalo és Hamilton részvételével megrendezett Caerkesz Néptánc Fesztivál boldog rendezői lettünk.

Persze ezt könnyű leírni, de nehéz megvalósítani. Hisz, még forgótűként sem volt, pedig a clevelandiak ide szállítása, hirdetés, nyomda, élelmiszer, terem, stb. 2-3000 dolláros költségvetést indikált. Ehhez járult még az Erie - Buffalo közötti hírhedt hővezet fenyegetése is.

Note, minden józan megfontolás ellenére - nekifogtunk a szervezésnek. A február 4.-i összejövetelel minden munkára akadt "önként" jelentkező, s a munka megindult. A szokásos pániksorozat után végülis minden a legnagyobb rendben bonyolódott le.

Ündicséret helyett, a Katolikus Magyarok Vasárnapjában megjelent cikket szívesen adjuk meg az utolsó oldalon.

Az erkölcsi sikeren túl, az anyagi siker most sem maradt el. Minden költséget kifizettünk, a még maradt pár száz dollárunk is.

Ezúton is hálás köszönetünket fejezzük a három táncsoport vezetőinek, s kérjük gondolkodni, egy két évente megrendezendő Cserkész Néptánc Fesztivál lehetőségén, amelyen az összes cserkész reggeli csoport résztvenne. Az első talán Hamilton vállalná - már van gyakorlatunk...

Mivel eddig ez volt a legnagyobb vállalkozásunk, nem fejezhetjük be ezt a beszámolót a szervezők megemlézése nélkül: Plakáttervezés: Déry Lajos, hirdetések úrusítása és a résztvevők elhelyezése: Magyaródy Rózsi, írásművészes: Minton Júlia, Otti, Gyöngyi és férje Andy, jegyárúsítás: Lampert Cili, Szűke László, Kazal Éva, Hegedűs Ilonka, Karnay Ibolya, Kardos Géza és Madarász Mária. Szállítás és teremszervezés: Lampert Zoli és Pusztai Laci. Köszönet a fővárosi clevelandi vendégek szállásadójának: - a már máshol említettek kivételével - Fulöp Jánosék, Karikó Lászlóék, s Hegedűs Lászlóék. Köszönet Eördögh Fátornak, Jankura Ákosnak - Babának s Seregélyes Marcinak, kiknek segítségével a rendezvény nem sikerülhetett volna.

Március 24.-én óca "Batyú vacsora" volt, közel ötven résztvevővel. A házaspárok készleteket hoztak, az egyedülállók az italról gondoskodtak. Vacsora után rövid óca beszámoló hangzott el. Végül Tóth Ernő szakemberrel, de érthetően ismertette a világgazdasági helyzetet. Tanácsot adott a kisipari emberek befektetési lehetőségeivel kapcsolatban is, különös tekintettel az inflációra. Ha valaki megfogadta tanácsait, az eddig 20 %-ot keresett befektetett pénzén.

Június 9.-én került sor az első ideai építőtáborunkra. Tavaly a fillmorei cserkészpark 1.8.v. barakjának oldalait s merőzetét szigeteltük üveggyapottal és gipszlemezekkel. Most a padlót szigeteltük és fedtük be. alulról. Ha valaki esetleg nem tudná elképzelni, hogy milyen érzés hátontfekve, sárban-vizben, felfelé kalapálni 15-20 hüvelykes térben, az örüljön neki.... Pusztai Laci, Graffl Matyi, Lampert Zoli, Németh Pista, Pusztai Krisz, Lampert Zolt, Hegedűs Laci s a clevelandiak: Riedl László és Kálnoky Ernő, minden hálás köszönetünket megérdemlik. A munka végeztével, az "Azott Urge óra" olyan kimerült volt, hogy a vacsora utánra tervezett táborúzet "bizonytalan időre" elhalasztottuk, s ki-ki szállására húzódva gyűbaroskadt. Azaz a fiatalok kivételével, mert azok csak az órára táborúzet rendeztek.

De a munkát befejeztük.... Persze voltak válságos pillanatok is. Például, amikor Zoli beszorult a barak alá, nem tudtuk, hogy az épületet bontsuk e le felette, vagy pedig lukat ássunk alá s úgy cibáljuk ki szegényt...

A felhasznált energia pótlásáról a hölgyek gondoskodtak: Hegedűs Magdi, Hegedűs Ilonka, Lampert Cili, Magyaródy Rózsi. Az étel minősége felejtethetetlenül jó volt, csak a mennyiséggel volt baj: a második repeta adag után már mozdulni sem tudtunk.

A következő építőtáborunk július 28-29.-én lesz. Mivel a munka nehezen már túljutottunk, ez alkalommal már egy kis szórakozásra is jut majd idő. Ha az időjárás kegyes lesz hozzánk, a Letchworth Parkot látogatjuk meg.

Az erdélyi tárgyú angolnyelvű szakkönyvek terjesztésének megszervezése folyamatban van. Az angol és magyar nyelvű levelek elkészültek, s néhány már utnak is indult. Erről a témáról a következő számban jelentünk.

Román történészek a kenti egyetemen.

Évtizedes születésnapját ünneplő Románia másokat is örvendeztetni akar. A világot világozó munkát végző "történészei" 1978 november 26-27 én az Ohio-ban levő Kent State University-n is megjelentek, hogy az amerikai egyetemi ifjúság elsőközből kapja a "hiteles" információt Nagyrománia létrejöttéről. Az esemény nem csekély izgalmat keltett a clevelandi magyarság körében, lévén Kent, a város közalében. Gyors szervezéssel tekintélyes számú kíváncsi érdeklődőt toboroztak össze. Szerencsés véletlen folytán ebben az időben volt a hagyományos clevelandi Magyar Találkozó is, ahol számos az ország különböző egyetemén tanító-fiatal, jó felkészültségű történészünk is részt vett. Ezek lelkesen csatlakoztak a kenti kiránduláshoz abban a reményben, hogy a román kollegáknak szakszerűen megadhatják a választ. Ilyen nagyszemű stratégiai helyzetből aztán, nézzük hogyan nyertünk csatát.

A kenti egyetemen az ankét megkezdését a magyarok plakátos felvonulása vezette be, így aztán meglehetősen feszült légkörben kezdődtek el az előadások. Ezekről csak annyit, hogy gyenge angolsággal előadott ostoba és unalmas szövegelés volt. Az előadók között egy Bányai Ludovic nevű is szerepelt aki az erdélyi magyarság páratlan jósorsát kellett ismertesse, előadását-mivel angolul nem tudott-a román követség egyik tisztviselője olvasta fel. Ezek után közkívánatra ő is megszólalt, meghozta magyarul és ezt tette olyan formában, hogy minden mondatát azonnal románra fordított a román kollegák számára, nehogy gyanuba keveredjen. Idősebb ember lévén az izgalom annyira urrá lett rajta, hogy formálisan remegett, belezavarodott saját szerepébe, a románoknak beszélt magyarul és hozzánk fordult a román fordítással. Megdöbbenés és szánalmas volt. Ez mindennél többet mondott, jól látta ezt a román származású amerikai hallgatóság is, amely a magyarok ellensúlyozására gyűlt össze. Egyre izgatottabban kérték, hogy hagyja abba, végre az is megtörtént. A személyi és szólásszabadság ilyen tragikus demonstrálása minden támadó fegyvert a kezünkbe adott, ez lett volna az a lélektani pillanat amikor ezt a balkáni találást a mi történészeink egy pár okos mondattal az asztal alá tudták volna seperi. Sajnos nem ez történt, mert egy önjelölt legeslegnemzetibb atyafi, olyan szép hazafias szónoklatot vágott ki, aminek sem az előadásokhoz, sem a kialakult légkörhöz nem volt semmi köze. Ezzel el is lőttük minden puskaporunkat, idő hiányában és elrontott atmoszférában csak egyetlen történészünk szólalhatott fel pár mondat erejéig.

Másnap a kenti egyetem két történelem professzora adta meg helyettünk is a múltó választ a román "tudósoknak", akiknek az előadása mindkét napon a dáce-román elmélet s az ebből következő jogos nemzeti aspirációk csúszása volt. Dr. James Gidney volt az első felkért hozzászóló aki agyondicsért Jon Bratianut szüklátó körü fanatikusnak jellemezte, aki a "Vae victis" erkölcsstelen gyakorlatát maradéktalanul kihasználta, pedig mint mondotta, Magyarország semmivel sem volt bűnösebb a háborúért, mint a többi. A másik hozzászóló dr. Kaplan -diplomácia történetet tanító a románok Wilson istenítését hütötte le, mondván, hogy az amerikai elnök nagy látomásából semmi sem valósult meg és ennek az elméletnek a csődje a második világháború tragédiáját idézte elő. Azt is kihangsúlyozta, hogy az USA és Románia kapcsolata a két háború között teljesen jelentéktelen volt.

Az ankét végén Lucian Rosu bukaresti tanár a vendéglátási köszönet helyett igen sértődötten erős nemtettségét fejezte ki, ezzel a csata le is zárult. Tanulságként megjegyzendő, hogy a magyarság érdekeit ne ostoba hazafias frázisokkal próbáljuk megvédeni, hanem józan bölcsességgel jelez célra vezetőbb.

Cleveland 1979 január

Kálnoky Ernő cs.t.

Cserkész, népi táncfesztivál

A hamiltoni Hunyadi Mátyás öregcserkész munkaközösség kedves meghívására a clevelandi 14. és 34. sz. cserkészcsapatok Regös csoportja, valamint a buffalói cserkészek, felutartak Hamiltonba, ahol március 3-án este 7 órakor a Scott Park-i iskola dísztermében felejthetetlenül szép táncbemutatót tartottak.

A cserkészek, valamint a közönség nagy meglepetésére Bodnár Gábor, a Magyar Cserkészszövetség üv. elnöke, szokásos humorával, személyesen köszöntötte a megjelenteket.

A hamiltoni 27. és 59. sz. csapatok táncgyűltése a tápéi csárdással kezdte a műsört, melyet a buffalói cserkészek háromugrós tánca követett. Ezután következett a clevelandi Regösök színpompás bemutatója: Szentiványi tűzugrás, somogyi páros, báti üveges, kszehajtás, mikkepércsi csárdás, fonó, kalotaszegi számok, mind a kellő, szebbnél szebb népviseletekben. A sok gyakorlás meghozta az eredményt, mert a legkülönbözőbb tánclépések oly egyszerre mozdultak, mintha mindgyüküknek ez lenne a hivatása. S bizony, a nézők között sok szem könnybelábadt, amint a legújabb kalotaszegi népviseletben jelentek meg a színpadon. Minden leány átcáról sugárzott az átértett boldogság, mert ruhájukat mind maguk varrták. Jelenlegi vezetőjükkel, Szabadkai Krisztinkával először minden apróságot áttanulmányozva, különböző falvak népviseletét az előírásokhoz hűen készítették el. Minden leány fejdszót kb. 1200 különböző gyöngyszem ékesítette, s minden szem gyöngy egyenként lett a pártára varrva, melyet még 11 virágos szalag is díszített. Bizonyára nehezen tudnák megmondani a leányok, hány órát — talán éjszakát is — dolgoztak az írásos hímzéssel készült blúzaikon is. Arcuk boldog mosolya tanuskodott érzéseikről.

A fiúkról sem szabad megfeledkezni. Szép dicséretet kapott Magyarody Tamás hamiltoni st., aki a toborzó-táncot oly ügyesen betanította a clevelandi fiúknak. A makkfalvi táncokban Fodor Pista ugró szólótánca kapott nagy tapsot, de az egész hamiltoni csoport szépen, ügyesen táncolt csinos, piros-fekete erdélyi népviseletben.

Még a fiúk közül meg kell említeni Adám Misit is, a clevelandi Regösök vezetőjét, aki a furfangos táncban is kiemelkedett.

Tábor Istvánné magyar és angol nyelvű összekötőszövege élethűen vázolta a különböző táncok eredetét.

Mind a hervenkét táncos külön-külön dicséretet érdemelt; oly remekül szerepeltek, s nagyon kedves magyar élményt jelentett minden jelenlévő számára. A hosszan tartó tapsviharak bizonyították az óriási sikert.

Végtelen öröm volt látni; amint a hamiltoni, buffalói és clevelandi cserkészek — mint egy nagy család — egymás kezét fogva énekeltek: Szellő zúg távol... csak a tűz lángol... De bizonyára a szívükben az-egymás iránt érzett szeretet is lángolt. Ezt bizonyította az is, hogy az előadás után pihenés helyett, a Szent István-templom nagytermében, a hamiltoni öregcserkésznek vendégeiként, éjjel két óráig táncoltak. Egymást tanították új lépésekre, egymást átkarolva, körtáncokat lejtve, együtt énekeltek: élvezték magyar jókedvüket.

A jó hangulathoz, persze, nagyban hozzájárult a finom gulyásleves is, melyet a hamiltoni cserkészszakmák oly nagy szeretettel készítettek, s a sok ízletes sütemény is magyaros vendégszeretetüket bizonyította.

A jó Isten áldja meg mindezeket, akik áldozsággal segítik, buzdítják a fiatalokat, cserkészeket, hogy munkájukat továbbra is szívesen végezzék, és szívük mélyén növekedjen az egymás iránt érzett szeretet, magyar összetartás. (G. M.)

Hunyadi Mátyás Ö.Cs.M.K.
42 Juanita Dr.
Hamilton, Ont.
L9C 2G3

A nyomatás és postázás pénzbe kerül. Hozzájárulást szíves-örömmel elfogadunk!